

Från **Dissident voice**, 11 april 2012

Michael McGehee

Gilbert Achcar om Libyen och Syrien

Introduktion (av marxistarkivet)

Utvecklingen i arabvärlden har blottat djupa motsättningar inom vänstern, där man ofta kommit att inta olika ståndpunkter, ibland faktiskt hamnat på olika sidor om barrikaderna. Detta är särskilt tydligt beträffande Libyen, men gäller även Syrien.

Vad angår Libyen så har marxistarkivet publicerat ett stort antal artiklar, artikelsamlingar och dokument (se [Om Libyen](#)). Det finns även flera texter om Syrien (se [Om Syrien](#)), men till dags dato är de långt ifrån lika många som de om Libyen, fast å andra sidan är ju upproret i Syrien långt ifrån avgjort och därför kommer vi givetvis att få anledning att publicera fler. Men även bortsett från detta så kan vi konstatera att Syrien alls inte har debatterats lika livligt som Libyen. I fallet Libyen var det NATO:s intervention i Libyen som fungerade som tändvätska för vänstern. Något militärt ”väst”-ingripande i Syrien har ännu inte ställs på dagordningen och så länge som inte det eller något annat mycket omvälvande sker, så blir Syrien inte en riktigt brännande fråga, vilket samtidigt är lite beklämmande: Krävs en imperialistisk intervention för att vänstern ska engagera sig på allvar?

Men helt oavsett detta så är vänstern långt ifrån enig om hur man skall förhålla sig till upproret i Syrien. Åsikterna varierar från de som måste betraktas som Assad-vänliga till de som stödjer upproret utan några som helst förbehåll. Detta beror givetvis dels på att man har olika ideologiska utgångspunkter, som gör att man tar fasta på olika aspekter av verkligheten och bortser från eller nedtonar andra. För att klargöra dessa motsättningar och deras verklighetsförankring är det viktigt att belysa problemen från olika håll och låta olika uppfattningar och argument få komma till tals och brytas mot varandra. Dessutom är det sällan så att den ena sidan har 100% rätt och den andra sidan 100% fel, vilket tyvärr ofta debatten ger intryck av.

En författare som betraktas som en av de stora auktoriteterna när det gäller den arabiska revolutionen är Gilbert Achcar, som själv har rötter i Mellanöstern, Libanon för att vara exakt. Han flyttade till Frankrike 1983 och verkar sedan 2007 vid universitetet i London. Achcar bidrar ofta med artiklar om arabvärlden i *Le Monde Diplomatique*, *ZNet* och *International Viewpoint*. Han har skrivit många artiklar och upprepade gånger intervjuats om olika aspekter av upproren i Nordafrika och Mellanöstern. Därför är han också väl representerad på marxistarkivet (se [Gilbert Achcar](#)).

Achcars syn på den arabiska revolutionen är inte okontroversiell, vilket den följande artikeln illustrerar. Den är mycket kritisk mot Achcars ståndpunkter vad gäller Libyen och Syrien och är således ett inlägg i debatten om den arabiska revolutionen och vänsterns hållning till den samma.

Artikelförfattaren, Michael McGehee, är från Texas. Han har en blogg och skriver en kolumn för *NY Times examiner*. Han kan nås på: michael.mcgehee7@gmail.com. Observera att artikeln är daterad 11 april, varför McGehee inte kunnat ta ställning till och kommentera utvecklingen därefter, såsom misslyckandena att genomdriva Kofi Annans fredsplan och de massakrer som skett under maj/juni (bl a den i Houla).

Red 2/6 2012

McGehees artikel

Jag har kommit till slutsatsen att det bara finns två möjligheter som kan förklara Gilbert Achcars avskildhet från verkligheten i fråga om konflikterna i Libyen och Syrien.

Antingen är han bedrägligt felinformerad eller avsiktligt vilseledande. Och fastän jag fortfarande inte är övertygad om vilket som är fallet, så är en sak säker. Liksom nästan alla propagandakampanjer är det inte så mycket vad Achcar har sagt, eller *fortfarande* säger, utan vad som är outtalat.

Den bild han målar upp är mycket selektiv och avslöjande. Hur han försöker skapa bilden av de förmodade revolutionära krafterna, och hur han utelämnar, begränsar eller tonar ner deras politik och våldsamheter, eller deras undergivna roll inför det amerikanska imperiet, det är mycket oroande minst sagt. Det är bekymmersamt, eftersom Achcar skall föreställa att vara en vänsteranhängare, en anti-imperialist och en anti-krigsaktivist.

Libyen

I en intervju 19 mars 2011 med Stephen Shalom ("Libyan Developments") diskuterar Achcar "oppositionens sammansättning", och som han menade liknade "alla andra uppror som skakar regionen". Den är "mycket heterogen" och det "som förenar alla de olika krafterna är att de förkastar diktaturen och längtar efter demokrati och mänskliga rättigheter".¹

Detta skrevs och publicerades nästan en månad efter att flera rapporter börjat komma fram om brutala "rebell"-attacker på svarta afrikaner. Men för Achcar, som inte säger någonting om de svarta afrikanernas svåra situation, så längtar deras plågoandar efter "mänskliga rättigheter".

Vad det gäller de "olika krafterna" menade Achcar att "den libyska oppositionen utgör en blandning av krafter, och slutsatsen blir att det inte finns någon anledning att ha någon annan inställning till dem än till något av de andra massupproren i regionen."

Men på andra ställen, som i Egypten, Bahrain och Tunisien, var det inte före detta regimtrogna tjänstemän (liknande den tidigare libyska justitieministern Mustafa Abdel-Jalil) som ledde rebellerna i allians med väst, inte heller rasistiska attacker mot minoriteter. Egypten och Tunisien behövde inte flera månaders NATO-bombningar för att störta sina regeringar, inte heller behövde de utföra terroristattacker, urskillningslöst beskjuta civila, tortera, avrätta och förneka humanitärt bistånd.

Och till skillnad från Benghazi så hissades inte Al Qaida-flaggor över de egyptiska och tunisiska domstolarna efter deras revolutioner.

Achcars "slutsats" är helt enkelt falsk. Det fanns och finns fortfarande massor av skäl att ha en annorlunda inställning till vad som hände i Libyen och till det som hände i Egypten och Tunisien.²

I Egypten och Tunisien hälsades faktiskt upproren med folkligt stöd.

I Libyen var det Gaddafi-regimen som behöll det folkliga stödet, vilket framgår av den massiva pro-regim-demonstration³ som hölls i Tripoli i juli 2011, av "Frivilliga medborgare"⁴ i Sirte, och av invånarna i Bani Walid⁵ som återtog sin stad efter att regeringen fallit.

¹ Libyan Developments, Gilbert Achcar, *Znet*, March 19, 2011. [Svensk översättning: [Intervju: Vad händer i Libyen?](#)]

² Flying proudly over the birthplace of Libya's revolution, the flag of Al Qaeda, *Daily Mail UK*, November 2, 2011.

³ One Third of Libya Turns Out to Support Qaddafi in World's Largest March Ever, *Mathaba*, July 7, 2011.

⁴ Fighters Enter Qaddafi Stronghold City as Toll Rises, *NYT*, September 26, 2011

⁵ Libya: Libyan city of Bani Walid still run by Gadaffi loyalists, *Allvoices*, March 1, 2012.

Det är värt att komma ihåg att de libyska ”rebellerna” aldrig skulle ha kunnat störta regeringen och släppa loss mardrömmen, som de gjorde, utan NATO:s hjälp.

Eller som Luis Rumbaut, en kubansk-amerikansk advokat, uttryckte det:

Som mest hade 26 juli-rörelsen cirka 300 soldater, dåligt med mat och dåligt beväpnade, myggbitna och åtföljda av regn. Mot dem mobiliserade general Fulgencio Batista en armé, en flotta, ett flygvapen, en kustbevakning och landsbygdsgardet, förutom ett nätverk av spioner och oregelbundna band av åsiktskontrollanter under sitt kommando.

Hur kunde den 26 juli-rörelsen segra? Majoriteten av folket var mot Batista och för 26 juli. Det fanns också en aktiv underjordisk rörelse, och ett organiserat motstånd bland student-, fackliga och politiska organisationer. Batista föll eftersom han inte hade något stöd. Revolutioner lyckas när det system de ersätter inte längre kan överleva. De libyska rebellerna är en helt annan historia.⁶

I samma intervju med Shalom talade Achcar om ”hur bråttom det var att förhindra den massaker som oundvikligen hade blivit resultatet om Gaddafis trupper hade angripit Benghazi Benghazi, och i frånvaron av några alternativa sätt att uppnå målet att skydda” och sade att därmed ”kan ingen rimligtvis vara mot” FN:s resolution 1973.

Det problem som många bland vänstern hade, var inte så mycket ordalydelsen i resolutionen – fastän det påpekades hur ensidigt det var att resolutionen krävde ”att den libyska regeringen uppfyller sina skyldigheter enligt internationell rätt, inklusive internationell humanitär rätt, mänskliga rättigheter och flyktingrätt och vidtar alla åtgärder för att skydda civilbefolkningen och tillgodoser deras grundläggande behov, och säkerställer en snabb och obehindrad passage av humanitärt bistånd”, men sade ingenting om rebellernas rättsliga skyldigheter – fastän knappast någon förväntade sig att USA och Nato verkligen skulle skydda civila, trappa ned konflikten eller acceptera ett eldupphör (vilket resolutionen ställde som sitt första krav).

I själva verket, vid den tidpunkt då resolutionen antogs och Achcar-intervjun publicerades, hade den libyska regeringen redan erbjudit en vapenvila, som avsågs!

Här nedan följer en lista med nyhetsrubriker om de många vapenvila-erbjudandena. Källan till erbjudandena är avslöjande.

Februari

- 25 | Gaddafis son begär förhandlingar om eldupphör i Libyen
- 25 | Gaddafis son vill förhandla om eldupphör

Mars

- 18 | Libyen kräver eldupphör i ett svar till FN:s resolution
- 18 | Pro-Gaddafi styrkorna inleder eldupphör
- 18 | Libyen eldupphöranalys
- 18 | David Cameron tvivlande till Libyens erbjudande om eldupphör
- 18 | Gaddafis eldupphör hotar splittra koalitionen
- 18 | Clinton föga imponerad av Libyens begäran om eldupphör
- 19 | Libysk minister hävdar att Gaddafi är maktlös och eldupphör iakttas
- 21 | USA-ledda styrkor avvisar Gaddafis eldupphör
- 27 | Turkiet erbjuder sig att mäkla under samtal om eldupphör

April

⁶ NATO's Rebel Forces, Luis Rumbaut, *MR Zine*, August 24, 2011.

- 1 | Libyska rebeller beredda att acceptera eldupphör om Gaddafi häver beläringarna, och tillåter protester
- 1 | Libyska rebeller önskar eldupphör och USA lovar att dra tillbaka jetflyget
- 6 | Gaddafi accepterar den afrikanska färdplanen för ett slut på det libyska inbördeskriget inklusive eldupphör
- 7 | Gaddafi skriver till Obama och kräver att flyganfallen ska upphöra
- 10 | Libyska rebeller avvisar Afrikansk unionens vapenvila om inte Gaddafi ger upp makten
- 11 | Eldupphöret ”måste uppfylla FN:s villkor”, säger Haag
- 11 | Benghazi-rebellerna avvisar Afrikanska unionens fredsplan
- 13 | Avgörande samtal om Libyen när rebeller åter avvisar ett eldupphör
- 19 | FN:s vädjar om eldupphör i Libyen
- 30 | Gaddafi begär eldupphör samtidigt som NATO bombar Tripoli
- 30 | Muammar Gaddafi kräver eldupphör i libyska TV
- 30 | Libyska rebeller avvisar Gaddafis erbjudande
- 30 | Libyska oppositionen avvisar Gaddafis erbjudande om fred
- 30 | Rebellerna och NATO avfärdar Gaddafis erbjudande om fred

Maj

- 3 | Turkiet framlägger en eldupphörplan för Libyen när västerländska och arabiska tjänstemän träffas i Rom
- 26 | Libyen beredd till vapenvila och kräver ett slut på NATO bombningen
- 26 | Libyska regimen erbjuder att sluta en fred utan Gaddafi
- 26 | Libyens premiärminister efterlyser eldupphör
- 26 | Vita huset säger att Libyens eldupphör inte är trovärdig
- 26 | Libyen eldupphör betraktas iskallt av väst
- 26 | Libyen tar kontakt med Spanien för att förmå Nato till eldupphör
- 27 | Kommentar: Varför nämns inte ett eldupphör för Libyen, Obama?
- 27 | USA tillbakavisar Libyens vapenvila, lovar att kriget kommer att fortsätta
- 28 | Samtal planeras för att avsluta bombningarna av Libyen
- 29 | Sydafrikas premiärminister besöker Gaddafi, manar till eldupphör och samtal
- 31 | Zuma säger att Gaddafi är redo för vapenvila
- 31 | Gaddafi vill ha vapenvila i Libyen, säger Zuma, men villkoren är fortfarande oklara

Juni

- 2 | Kommentar: NATO:s strategi i Libyen fungerar – Inga samtal med Gaddafi
- 10 | Libyens Gaddafi skriver till kongressen för eldupphör
- 11 | Gaddafis brev om eldupphör till USA
- 11 | Gaddafis brev till kongressen kräver eldupphör
- 21 | Arabförbundets ledare begär eldupphör och en politisk lösning
- 22 | Italien uppmanar NATO att överväga eldupphör i Libyen
- 22 | Italiens framställan om eldupphör blottlägger spricka i NATO om Libyen
- 22 | Italien förespråkar ett tillfälligt inställande av fientligheterna
- 22 | Downing Street avvisar allierades uppmaningar till libyskt eldupphör
- 22 | Frankrike tillbakavisar italiensk begäran om eldupphör i Libyen
- 23 | Italiensk minister efterlyser libyskt eldupphör
- 23 | Italien bryter sammanhållningen genom att uppmana till eldupphör i Libyen, så att hjälp kan ta sig igenom
- 26 | Högljuddare begäran av eldupphör i Libyen [Arabförbundet ändrar sig om luftattackerna]
- 26 | Gaddafi lovar att inte sätta press på Afrikanska unionens fredssamtal
- 27 | Kommentar: Libyen är inte redo för en politisk lösning

Juli

- 3 | Libyska rebeller välkomnar Afrikanska unionens erbjudande om Gaddafi fria samtal
- 12 | NATO föreslår Libyen eldupphör under Ramadan
- 17 | NATO-ledning betänksam om Libyens eldupphör
- 20 | Frankrike: Eldupphöruppgörelse skulle kunna omfatta att Gaddafi är kvar i Libyen
- 21 | Frankrike säger att Gaddafi kan stanna i Libyen om han lämnar ifrån sig makten
- 22 | FN:s fredssändebud föreslår att en vapenvila skall deklareraras
- 22 | FN-planen föreslår en samlingsregering i Libyen efter Gaddafi
- 26 | Kommentar: Libyens dödläge visar att det är dags att fresta Gaddafi att lämna makten, inte spränga honom
- 28 | FN-tjänsteman: Fred och övergångspakt är nyckeln till få slut på Libyen-krisen

Augusti

- 12 | FN kräver eldupphör i Libyen och politiska samtal med Gaddafi och rebellerna
- 15 | FN-sändebud försöker få till stånd eldupphör för att bryta dödläget i Libyen med möten i Tunisien
- 18 | Gaddafi-regimen uppmanar till vapenvila samtidigt som Libyen-rebeller gör anspråk på att kontrollera viktiga raffinaderier
- 18 | Förluster ökar i västra Libyen när regimen uppmanar till eldupphör
- 18 | Libyens premiärminister kräver vapenvila
- 19 | Libyen-regimen kräver eldupphör
- 24 | Gaddafis son föreslår eldupphör

September

- 1 | NATO fortsätter kriget tills Gaddafi-regimen krossas
- 4 | FN kidnappades i fråga om Libyen
- 28 | Venezuela kräver eldupphör i Libyen

Lägg märke till datum för dessa erbjudanden och notera de som föregick Achcar-intervjun där han fällde kommentaren att det finns inga ”alternativa sätt att uppnå målet att skydda”. Och låt oss inte glömma president Obamas svar på Afrikanska unionens försök att förhandla fram en fredlig lösning genom att skicka ett sändebud till regionen för att pressa dem att avsluta sina ansträngningar.⁷

Vilket reser en annan fråga. Achcar skrev också ”hur bråttom det var att förhindra den massaker som oundvikligen hade blivit resultatet om Gaddafis trupper hade angripit Benghazi”.

På ett annat ställe i intervjun sade Achcar också att ”faktum kvarstår att om Gaddafi tillåts att fortsätta sin militära offensiv och inta Benghazi, så skulle det bli en omfattande massaker” och ”att man ur ett anti-imperialistiskt perspektiv inte kan och inte bör vara mot flygförbuds-zonen, eftersom det inte finns något rimligt alternativ att skydda den hotade befolkningen”.

Tydligt är det anti-imperialism att gå med på en imperialistisk intervention på den tvivelaktiga grunden att det är fråga om en ”humanitär intervention”. Och liksom andra pro-interventionister, på den tiden, så säger Achcar ingenting om giltigheten av påståendet som sådant. Hade han brytt sig om att ens leta så skulle han ha fått reda på att det påståendet gjorts av rebellerna själva, och att det inte fanns några bevis till stöd för påståendet. Nästan tre veckor innan Achcar ansåg att det var ”bråttom”, så meddelade den ryska regeringen att deras satellitbilder visade att det inte fanns någon sanning i påståendet [om flygattacker].⁸

⁷ US bids to break Gaddafi Regime, *Financial Times*, August 9, 2011.

⁸ “Airstrikes in Libya did not take place” – Russian military, RT, March 1, 2011.

Denna typ av incident saknar inte tidigare historiska motsvarigheter. I augusti 1990 startade USA Operation Ökensköld (eng. Operation Desert Shield) med det påstådda syftet att skydda Saudiarabien från en irakisk invasion, som sades vara nära förestående och att irakiska soldater var på väg mot gränsen. Liksom i fallet med Benghazi, så levererade Rysslands bevis på motsatsen.

Även den person i FN som spred Benghazi-påståendet har senare erkänt han inte hade några bevis utan baserade allt på vad rebellerna berättade. Det var Dr Sliman Bouchuiguir, generalsekreterare för det libyska förbundet för mänskliga rättigheter, som åkte till FN för att framföra påståendet utan att det någonsin verifierades. Påståendet svaldes dock med hull och hår och resten är, som talesättet säger, historia.⁹

Och det var bara inte det att så många såg FN-resolutionen som en upptrappning av konflikten, snarare än en de-eskalering. Många trodde heller inte på att USA/NATO skulle skydda civila. Som noterats tidigare, vid den tidpunkt då resolutionen antogs, var det redan känt att NATOs rasistiska rebeller begick massakrer på svarta afrikaner.

Och allteftersom tiden gick förvandlades dessa massakrer till en fullt utvecklad kampanj för etnisk rensning och folkmord, vilket inte skapade någon oro eller ens intresse från NATO-makterna ”som skyddar civila” i Libyen, och definitivt inte från aktivister såsom Gilbert Achcar som endast såg förövarnas ”längtan efter demokrati och mänskliga rättigheter”.

Ännu värre, vid ett tillfälle hade faktiskt Achcar mage att skriva att han ”inte tänker uppehålla sig vid de oacceptabla argumenten från de som försöker sprida tvivel om karaktären på upprorets ledning”. För Achcar var alla som vågade kritisera dem ”oftast samma personer som anser att Gaddafi är progressiv”. Det var mycket oroande att läsa att en vänsterorienterad forskare som Achcar säger att det är oacceptabelt att tvivla på ledare och att hävda att de som gör så är apologeter för en diktator. Det var samma argument som de krigsivrande högerextremisterna använde mot antikrigsaktivister inför kriget mot Irak 2003. Om du var emot kriget, då var du en apologet för Saddam Hussein. Detta är en observation värd att fundera över, särskilt när Achcars pro-USA krig håller på att upprepas i Syrien.¹⁰

Med tanke på Achcars tystnad kring dessa saker som nämnts här ovan och hans kommentar i intervjun med Shalom att ”man måste ha en mycket kritisk inställning till vad västmakterna kan göra”, är det svårt att föreställa sig att han själv upprätthöll en sådan inställning. Var fanns den kritiska inställningen till rebellernas ledning, som han sa att det var ”oacceptabelt” att ha? Var fanns den kritiska inställningen till deras påståenden?

Det var illa nog att han gjorde det kolossala misstaget en gång, men nu gör Achcar det igen. Denna gång i fråga om Syrien. Skillnaden mellan hans misstag beträffande Libyen är att han åtminstone hade lite (men inte mycket) skydd mot kritik, eftersom hans kommentarer föregick en stor del av den mardröm som inträffade efteråt.

Till exempel fortsatte den libyska regeringen att komma med erbjudanden om eldupphör, medan rebellerna förkastade dem och genomförde massiva krigsförbrytelser.

Tidigare i år släppte FN sin Rapport från den Internationella Undersökningskommissionen om Libyen, där det också konstateras att det inte fanns några bevis för folkmord utförda av Gaddafis styrkor.

Samtidigt som de konstaterade en överdriven våldsanvändning mot politiska motståndare, ”har kommissionen inte funnit bevis för att någon särskild grupp utsattes mer än andra”.

⁹ Humanitarian War in Libya: There is no evidence!, *Youtube*, November 28, 2011.

¹⁰ Libya: a legitimate and necessary debate from an anti-imperialist perspective, Gilbert Achcar, *ZNet*, March 25, 2011. Finns på svenska: [Libyen – en befogad och nödvändig diskussion ur ett anti-imperialistiskt perspektiv](#)

Däremot fann de många bevis på att rebellerna har olika folkgrupper som måltavla, inklusive Tawergha-invånarna.

Kommissionen noterade också att ”från upprorets början i februari 2011 så utgjorde mörkhyade gästarbetare måltavla – och t o m dödades” och att ”Kommissionen fortsätter att få rapporter om att afrikaner från områden söder om Sahara, som länge varit bosatta i Libyen, godtyckligt gripits och misshandlats i fångenskap”.

Kommissionen noterade också att den är ”djupt oroad över att inga oberoende undersökningar eller åtal tycks ha inletts för mord som begåtts av [rebellerna]”. Mycket av de dokumenterade brott som begåtts av rebeller kan räknas som folkmord, men med tanke på politiseringen av FN är det givetvis inte troligt att deras rimliga ”rekommendationer” någonsin kommer att genomföras, eller att FN någonsin kommer att hänskjuta det till ICC [Internationella brottmålsdomstolen].¹¹

Rapporten fann heller inga bevis för att Gaddafi skulle ha använt legosoldater eller barnsoldater. Detta är inte förvånande eftersom det aldrig funnits några bevis för ”legosoldater”.

Amnesty International var i Libyen för att undersöka detta från slutet av februari till slutet av maj. Efter tre månaders undersökningar är detta vad man hade att säga:

Vi undersökte denna fråga på djupet och fann inga bevis. Rebellerna spred dessa rykten överallt, vilket fick fruktansvärda konsekvenser för de afrikanska gästarbetarna: det fanns en systematisk jakt på invandrare, några lynchades och många arresterades. Sedan dess har även rebellerna medgivit att det inte fanns några legosoldater, nästan alla har släppts och återvänt till sina ursprungsländer, eftersom undersökningarna av dem inte avslöjade någonting.¹²

Med detta sagt, så kunde Amnesty International ha identifierat utländska legosoldater som är verksamma i Libyen ... mot befolkningens vilja. Och hela världen vet redan var deras huvudkvarter ligger. Det är en sammansättning av professionella soldater från olika länder som tillhör en enda organisation som de kallar NATO, vars huvudkontor ligger i Bryssel, Belgien.

Tillbaka till FN-rapporten. I denna sades att samtidigt som de ”fått rapporter om stölder i mindre skala som begåtts av Gaddafis styrkor under konflikten”, så vad de kunde fastställa var ”omfattande plundring och förstörelse av offentlig och privat egendom i hela landet” utförd av rebellerna.

När det gäller sexuellt våld så konstaterade rapporten att de flesta anklagelserna mot Gaddafis styrkor ”inte är tillförlitliga”, eftersom de ”tror att det finns en stor möjlighet att bekännelserna gjorts under tortyr”.

Vidare bekräftades påståendet att Gaddafi attackerade civila institutioner, men i många fall, kunde kommissionen antingen ”inte utan vidare utredning avgöra om skolor, sjukhus och moskéer och andra civila objekt drabbades avsiktligt”, eller fann att de civila byggnaderna användes av rebellerna och därför ”inte kunde betraktas som helt civila objekt” och ”eftersom dessa byggnader kan sägas ha fått en militär karaktär genom att uppmuntra eller stödja stridsaktioner [...] så innebar beskjutning av dem inte nödvändigtvis brott mot internationell rätt”.

Med andra ord den övergripande bilden av de ”mycket heterogena” krafter som längtar efter ”demokrati och mänskliga rättigheter” framstår som de viktigaste förövarna av folkmordsvåldet, inte Gaddafis styrkor.

Syrien

Som nämnts, är det en sak om Achcar gjort ett sådant misstag en gång, men två gånger?

¹¹ Report of the International Commission of Inquiry on Libya, UN Human Rights Council, March 2, 2012.

¹² “Es fand eine regelrechte Jagd auf Migranten statt“, *der Standard*, July 6, 2011

I en intervju gjord nyligen om Syrien, återigen presenterad på *Znet*, säger Achcar att ”Syriska nationella rådet [Syrian National Council, SNC] är en heterogen samling människor”.¹³

Déjà vu.

Han säger vidare att ”SNC hålls samman genom trycket från olika stater som intervenerar i den syriska situationen” och att SNC är sammansatt av ”ett antal figurer med anknytning till västregeringar, i synnerhet USA eller Frankrike”. Detta kan vara det mest sanningsenliga han säger, även om han tonar ned det genom att inte specificera de ”figurer som är kopplade till västregeringar”, och genom att betona att ”den syriska oppositionen inom landet börjar naturligtvis med de lokala samordningskommittéerna (LCC)” [Local Coordination Committees], som Achcar menar är ”den mest autentiska representanten för upproret i den meningen att de är dess huvudorganisatörer” och ”är nätverk av människor, mestadels unga, som samordnar mobiliseringen”.

Precis som fallet Libyen är det värt att notera att Achcar styr bort från detaljerna. De länkar till västregeringar som håller samman SNC, eller LCC:s anknytningar till SNC och utländska regeringar, specificeras återigen inte. Liksom karaktären på deras krav. Detta trots att det redan finns en hel del att dra fram. Författare som Patrick Cockburn i *The Independent* (Storbritannien) och Robert Dreyfuss i *The Nation* har skrivit om de syriska aktivisternas propaganda.

Innan vi går vidare bör det också påpekas att Achcar i en nyligen gjord intervju fortsätter att försvara sin pro-intervention-ståndpunkt med avseende på Libyen, även efter allt som nu är känt. Samtidigt som han säger att det i Libyen inte fanns ”någon annan grupp som utmanar [TNC, Transitional National Council, Libyska övergångsrådet] som företrädare för den libyska oppositionen”, så misslyckas han med att notera regimens folkliga stöd, eller att det för att störta regeringen krävdes en nästan åtta månader lång bombkampanj, tillsammans med rebeller som begick etniska rensningar och urskillningslöst bombarderade civila och störde leveranser av humanitärt bistånd, eller hur rebellerna mötte hårt motstånd från ”frivilliga stadsbor” på platser som Tripoli, Bani Walid och Sirte.

Och även om Achcar efteråt säger att Libyen nu är ”ett kaotiskt land där staten ersatts av oberoende väpnade grupper”, fortsätter han att hänvisa till det som hände i Tripoli som en ”frigörelse”, utan att nämna de väldokumenterade tortyrer, massakrer och avrättningar som följde. Och Achcar kallar verkligen inte det som de boende i Bani Walid gjorde, när de tog tillbaka sin stad, för en ”befrielse”. I själva verket ignorerar Achcar dem och deras kamp, liksom de svarta afrikaner eller folket i Sirte som Achcars rebeller menade att de ”valde att dö” genom att inte ta ställning för dem.¹⁴

Achcar påpekar även att han i augusti förra året motsatte sig fortsatta NATO-bombningar¹⁵ (observera att han inte säger att han var motståndare till dem helt och hållet, bara ”fortsatta - bombningar”), och istället krävde ”vapenleveranser till upprorsmakarna”. Men i augusti var ”upprorsmakarna” redan på god väg att begå massiva krigsförbrytelser och brott mot mänskligheten medan Achcar fortsatte att stödja beväpning av dem.

Faktum är att Human Rights Watch (HRW)¹⁶ rapporterade om rebellövergrepp och menade att ”Hur rebellerna betar sig i de städer som har stött Gaddafi ger en indikation på vad de kan göra om de får kontroll över andra områden, särskilt om de närmar sig Tripoli”. Och när de

¹³ [‘There’s a fear that the fall of Assad would lead to worse for Western interests and Israel...’](#), Gilbert Achcar, *ZNet*, April 6, 2012. [På webbplatsen finns även kommentarer till intervjun]

¹⁴ Libya: exodus from Sirte as thousands flee rebel offensive, *The Telegraph* UK, September 28, 2011.

¹⁵ Se artikeln [Folkligt uppror och imperialismens planer](#) (28 aug. 2011)

¹⁶ Libya: Contact Group Should Press Rebels to Protect Civilians, HRW, July 15, 2011.

närmade sig Tripoli så visade sig tecknen vara alltför sanna. I en artikel av den oberoende journalisten Kim Sengupta i slutet av augusti, med titeln ”Rebels settle scores in Libya” (Rebellerna gör upp räkningen i Libyen”) stod att läsa:

Dödandet var skoningslöst.

Morden ägde rum vid ett provisoriskt sjukhus, i ett tält som tydligt var märkt med den islamiska halvmånens symboler. Några av de döda låg på bårar, fästade till intravenöst dropp. Några andra fanns på baksidan av en ambulans som hade blivit beskjuten. Några låg på marken, till synes i försök att krypa till säkerheten när kulorna började vina.

Omkring 30 män låg ruttnande i värmen. Många av dem hade bakbundna händer, antingen med plasthandbojor eller rep. En hade en halsduk stoppad i munnen. Nästan *alla offren var svarta män*. [kursivering tillagd]¹⁷

Tillbaka till Syrien.

I ”The United States Should Stay Out of Syria” (USA borde hålla sig borta från Syrien) av Robert Dreyfuss från *The Nation*, slösar författaren ingen tid utan går rakt på sak:

Uppradade till stöd för regimskifte i Damaskus står Mellanösterns största sunnimuslimska makter, ledda av Saudiarabien och Turkiet. Ett regimskifte uppbackas även, men mindre offentligt, av det internationella nätverk som kallas Muslimska brödraskapet, en sunnitisk maktsfär som tillhandahåller mycket, om inte de mesta, till den alltmer militariserade syriska oppositionsstyrkorna, framför allt i sunnitiska fästena som Homs. Och de sunnimuslimskt-ledda regionala styrkornas kamp för ett regimskifte uppbackas av NATO, USA och deras allierade, som är upprörda, ja just upprörda, över att Ryssland och Kina vågade lägga in sitt veto mot en noggrant utformad FN:s säkerhetsrådsresolution med president Bashar al-Assad som måltavla.¹⁸

Dreyfuss fortsätter sedan med att citera Aisling Byrne från *Asia Times*, som skriver, ”Vad vi ser i Syrien är en avsiktlig och noga uttänkt kampanj för att störta Assad-regeringen och ersätta den med en regim” som är mer förenlig ”med USA:s intressen i regionen”.

Men den mest explosiva kommentaren var när Dreyfuss skrev att

Morden i Syrien är fula, men utan tvekan vilt överdrivna. Nästan all, upprepar all, information om våldet i Syrien kommer från en handfull exilsyriska oppositionsgrupper, som stöds av Saudiarabien, Qatar och olika västmakter. Dog verkligen 200 personer i Homs i helgen, lämplig i tiden just precis kvällen före säkerhetsrådets debatt i FN? Vem vet? Den enda källan för den tvivelaktiga informationen, som överallt citeras i *New York Times*, av nyhetsbyråer, av nyheter på nätet och på andra håll, är de suspekta syriska oppositionsgrupper som har yxor i överflöd i att slipa.

Det gäller inte bara *Times*, utan även BBC, och nästan hela den traditionella pressen.

Vad gäller BBC, kan vi i dess online-artikel ”Syrien krisen: beskjutning ’dödar dussintals’ i motståndets Homs” kan vi läsa om hur ”Den värsta beskjutningen har varit i Baba Amr-distriktet, där *aktivister* säger att 50 människor dödades enbart på onsdagen”.¹⁹ [kursivering tillfogad]

Vilka är dessa ”aktivister”? ”De lokala samordningskommittéerna, ett nätverk av regeringsfientliga grupper” naturligtvis, eller som Dreyfuss uttryckte det: ”en handfull exilsyriska oppositionsgrupper som stöds av Saudiarabien, Qatar och olika västmakter” och som den dominerande pressen ger stor uppmärksamhet.

Patrick Cockburn i *The Independent* har också skrivit om den propagandaaspekt som underlättas av västerländska media:

¹⁷ Rebels settle scores in Libyan capital, Kim Sengupta, *The Independent* UK, August 27, 2011.

¹⁸ The United States Should Stay Out of Syria, Robert Dreyfuss, *The Nation*, February 6, 2012.

¹⁹ Syria crisis: Shelling ‘kills dozens’ in restive Homs, BBC, February 9, 2012.

Den syriska oppositionen behöver ge intryck av att dess uppror är närmare en framgång än det egentligen är. Den syriska regeringen har misslyckats med att krossa de protesterande, men dessa är i sin tur är långt från att störta regeringen. Det landsförvisade ledarskapet vill ha ett militärt ingripande från väst till deras fördel precis som i Libyen, men förhållandena är mycket olika. Syftet med att manipulera media är att övertyga väst och dess arabiska allierade om att villkoren i Syrien närmar sig den punkt då de kan upprepa framgången i Libyen. Därav den dimma av desinformation som pumpas ut via Internet.²⁰

I en artikel i *al Akhbari* slutet av februari, ("Questioning the Syrian 'Casualty List'") "Att ifrågasätta den syriska 'förlustlistan'", skrev Sharmaine Narwani om Nir Rosens rapportering från Syrien. Narwani citerar Rosen som säger:

Varje dag uppger oppositionen en dödssiffra, oftast utan att ge någon förklaring om orsaken till dödsfallen. Många av de dödade som rapporterats är i själva verket döda oppositionskämpar, men orsaken till deras död göms undan och de beskrivs i rapporterna som oskyldiga civila som dödas av säkerhetsstyrkor, som om de alla bara höll på att protestera eller satt i sina hem.²¹

Allt detta, om den syriska oppositionens påståenden, föregick Achcars intervju med månader. Det är häpnadsväckande att Achcar, med nästan skrivna 3.500 ord, inte ens ifrågasätter giltigheten av deras påståenden.

Och återigen säger han absolut *ingenting* om den syriska oppositionens våld. Tortyr, terroristattacker, mord, användandet av civila institutioner som militäranläggningar, liksom dödandet av utländska journalister blir inte ens omnämnda av Achcar.

Även om den etablerade pressen rapporterade mycket om de två västjournalister som dödades i Syrien tidigare i år, så är det anmärkningsvärt med den betydligt *mindre* uppmärksamheten och upprördheten när en fransk journalist blev dödad i Syrien, särskilt när det visat sig att han dödades av den väpnade oppositionen. Det finns en annan aspekt om de senaste morderna på de två journalisterna som (förutsägbart) *inte* framhävs: de var inte bara inbäddade med den Fria syriska armén, det "mediacentrum" som de opererade från var ett hyreshus – ett bostadshus.

Enligt *Spiegel Online* "hade de varit på baksidan av den *lägenhet* som fungerade som "mediacentrum" när den första missilen skakade rummet". Senare i artikeln konstateras att "väldigt lite sades av de överlevande aktivisterna i "mediacentrat", som flyttade från tredje till första våningen i ett *bostadshus*".²²

Inledningsvis spekulerade artiklarna om den syriska regeringen specifikt riktat sig mot dessa journalister. Typiskt nog så säger en nyligen publicerad artikel i *New York Times* att "civila journalister har nyligen dödat i Homs i det som aktivisterna tolkar som en del av en medveten kampanj för att strypa nyheter om oppositionen". Artikeln konstaterar också att "de två journalisterna dog efter att granater träffat det hus där de bodde ..."²³

Vad som är intressant med rapporteringen är att ingen ifrågasätter att FSA [Free Syrian Army] använder bostadshus för sina militära operationer, även om detta är ett allvarligt krigsbrott. Den använder folket som en mänsklig sköld, vilket ökar antalet civila offer. Här hörs inga fördömanden från USA eller andra västmakter, och absolut inte från Qatar, Saudiarabien, eller ens från Gilbert Achcar.

²⁰ Whose hands are behind those dramatic YouTube pictures?, Patrick Cockburn, *The Independent UK*, January 15, 2012.

²¹ Questioning the Syrian "Casualty List", Sharmaine Narwani, *Al-Akhbar*, February 4, 2012.

²² Syria's 'Srebrenica: Situation Grows Increasingly Grim in Rebel Stronghold of Homs, *Spiegel Online*, February 23, 2012.

²³ Two Western Journalists Killed in Syria Shelling, *NYT*, February 22, 2012.

Så när *Times* rapporterar att ”Den franska utrikesministern Alain Juppé i ett uttalande också sade att han uppmanat den syriska regeringen att beordra ett omedelbart stopp på attackerna mot Homs och att respektera sina ’humanitära förpliktelser’”, är det konstigt att inget nämns om ”humanitära förpliktelser” för den Fria syriska armén, inte heller gjordes något liknande uttalande när Gilles Jacquier förra månaden dödades av oppositionen, tillsammans med den belgiska journalisten Steven Visner och sju civila, vid en demonstration till stöd för regeringen. Snarare uppmanade Juppé den syriska regeringen ”att garantera säkerheten för internationella journalister på deras territorium och att skydda denna grundläggande frihet som informationsfriheten utgör”. Vad gäller den senaste incidenten så har Juppé naturligtvis inte begärt liknande skydd av FSA.²⁴

Detta är en del av den totala bevakningen, eller brist på densamma, som kommer ut från Syrien. Det är inte bara den lilla tystnaden om de politiska, religiösa och sekteristiska åsikterna hos ”oppositionen”, och att stödet kommer från USA, Saudiarabien, Qatar och Turkiet, utan också att mycket av sammanhangen saknas. Allt man sannolikt kan hitta är en upprepad anti-al-Assad-presentation. Al-Assad är den inkarnerade ondskan och ”oppositionen” är strålande befriare som bekämpar en folkmordsdiktator. Om du inte stöder upproret så är du en apologet för diktaturen. Men sanningen är aldrig så svart eller vit.

Den syriska regeringen bibehåller mycket stöd och har under det senaste året visat avsevärd behärskning – mycket mer än man skulle förvänta sig från USA och andra nationer som nu gråter krokodiltårar. När Arabförbundet skickade in en observatörsgrupp i december och januari gjordes framsteg, men när observatörsgruppen gav ut sin rapport (som noterade deras framgångar och varnade för att ett avbrytande av processen skulle kunna leda till en försämring av situationen), då blev den stoppad och uppdraget avbröts. FN:s säkerhetsråd försökte snabbt driva igenom en resolution som *endast* krävde eldupphör och tillbakadragande av de syriska regeringsstyrkorna. Med Syrien stående inför ett utlandsstyrt uppror och utan seriös möjlighet för en rättvis lösning från antingen Arabförbundet eller FN, där dessa snarare gör gemensamma ansträngningar för få tillstånd ett regimskifte, så är det inte förvånande att de flyttade in på rebellernas fäste.

Det är svårt att säga hur urskillningslös regimen är, eftersom den enda information vi har att gå efter kommer från rebellerna, och även de erkänner att de verkar från ”bostadshus”.

Så det är märkligt att läsa att medan ”FN-medlarna har godtagits av alla delar av den syriska oppositionen”, så är enligt Achcar ”de flesta människor skeptiska till den syriska regimens verkliga vilja att genomföra Kofi Annans plan”. Achcar säger att ”Regimen vet alltför väl att om den faktiskt skulle dra tillbaka sina väpnade styrkor från städerna och stoppa det blodiga förtrycket, då kommer den folkliga mobiliseringen mot den omedelbart att nå nya höjder – i likhet med de enorma folkliga demonstrationer som ägde rum i Hama förra sommaren när regimens styrkor, för en kort stund, avstod från att angripa demonstrationerna”.

Märk väl att han talar om regimens ”blodiga förtryck”, men säger ingenting om rebellerna, eller hur han nämner de ”enorma folkliga demonstrationer som ägde rum i Hama förra sommaren”, men inte nämner någonting om de mycket större demonstrationerna till stöd för regeringen, eller att en undersökningen fann att 55% av syrianerna, av rädsla för sitt land, var för att behålla al-Assad (dvs. de fruktar att rebellerna representerar mer tyranni än al-Assad).

Vad gäller påståendet att ”de flesta människor är skeptiska till den syriska regimens verkliga vilja att genomföra Kofi Annans plan”, så kan vi ta del av Arabförbundets rapport från tidigare i år för att få en uppfattning om hur sant detta påstående är.²⁵

²⁴ French journalist, several others killed in Syria, MSNBC, January 11, 2012.

²⁵ League of Arab States Observer Mission to Syria, *Global Research*.

Till att börja med kommer här några kommentarer om ”oppositionen”:

I Homs och Dera'a såg observatörsgruppen väpnade grupper begå våldshandlingar mot regeringsstyrkor, vilket resulterade i dödsfall och skador i deras led. I vissa situationer, besvarade regeringsstyrkorna angrepp mot sin personal med kraft. Observatörerna noterade även att vissa av de väpnade grupperna använde lysraketer och pansarbrytande projektiler. [...]

I Homs, Idlib och Hama bevitnade observatörsgruppen våldshandlingar begås mot regeringsstyrkor och civila som resulterade i flera döda och skadade. Exempel på dessa handlingar omfattar sprängningen av en civil buss som dödade åtta personer och skadade andra, däribland kvinnor och barn, och sprängningen av ett tåg som transporterade dieselolja. I en annan incident i Homs sprängdes en polisbuss och två poliser dödades. En drivmedelspipeline och några små broar blev också sprängda. [...]

I Homs dödades en fransk journalist som arbetade för franska TV2-kanalen och en belgisk journalist skadades. Både regeringen och oppositionen anklagade varandra för att vara ansvarig för händelsen, och båda sidor gjorde fördömande uttalanden. Regeringen tillsatte en undersökningskommission för att fastställa orsaken till olyckan. Det bör noteras att observatörsgruppens rapporter från Homs visar att den franska journalisten dödades av oppositionens granater. [...]

Nyligen har det förekommit incidenter som skulle kunna vidga klyftan och bitterheten mellan parterna. Dessa händelser kan få allvarliga konsekvenser och leda till förlust av liv och egendom. Sådana incidenter inkluderar sprängningar av byggnader, tåg som transporterar bränsle, fordon som transporterar dieselolja och explosioner riktade mot polisen, medlemmar av media och bränslepipelines. En del av dessa attacker har utförts av Fria syriska armén och några av andra väpnade oppositionsgrupper.

Medan oppositionen spränger bussar, dödar journalister, attackerar regeringens säkerhetsstyrkor och civila, bombar tåg och utför andra sabotage- och terrorhandlingar, kan vi läsa att ”I Latakia omringade tusentals människor observatörernas bilar och skanderade slagord till förmån för presidenten”.

Och medan ”beväpnade gäng” fortsatte att utföra attacker, konstaterar rapporten:

Baserat på rapporterna av teamledare från fältet och det möte som hölls den 17 januari 2012 med alla teamledare, bekräftade observatörsgruppen att alla militärfordon, stridsvagnar och tunga vapen hade dragits tillbaka från städer och bostadsområden. Även om det fortfarande finns vissa säkerhetsåtgärder på plats i form av jordvallar och hinder framför viktiga byggnader och torg, men dessa påverkar inte medborgarna.

Vidare, även efter att vi informerats om att regeringen har öppnat upp för en observatörsgrupp, erbjudit amnesti, släppt tusentals fångar och att trupper ”dragits tillbaka från städer och bostadsområden” kan vi läsa om en ”väpnad enhet” som drar runt på gatorna och ”attackerar syriska säkerhetsstyrkor och medborgare, vilket fått regeringen att svara med ytterligare våld”. Mer om detta om ett ögonblick via Wikileaks.

När det gäller den syriska regeringens agerande under uppdraget rapporteras att:

Observatörsgruppen konstaterar att regeringen strävat efter att hjälpa den att lyckas med uppgiften och tagit bort eventuella hinder som kan stå i vägen. Regeringen underlättade också möten med alla parter. Inga begränsningar infördes som störde den fria rörlighet för uppdraget eller dess förmåga att intervjua syriska medborgare, både de som var emot regeringen och de som var lojala till den.

Och med tanke på vad som hände i Irak och Libyen, konstaterade rapporten att ”medborgarna anser att krisen bör lösas på ett fredligt sätt genom enbart arabisk medling, utan internationellt ingripande”. Översättning: Vi vill inte ha en ”humanitär intervention” från NATO, tack. Inte undra på att Qatar, som ryckt ut till stöd för en väpnad intervention och låtsas stödja ”demo-

krati” har undertryckt rapporten och fortsatt med att stoppa uppdraget. Vilket strider mot själva rapporten.²⁶

I slutsatserna efterlyste rapporten ”administrativt och logistiskt stöd för att kunna utföra sina uppgifter”. Rapporten sade att det måste ha det ”mediala och politiska stöd som krävs för att skapa lämplig miljö som gör det möjligt att fullgöra mandatet på det sätt som krävs” vilket innefattar en ”politisk process [som] måste påskyndas och en nationell dialog [som] måste inledas”.

Enligt rapporten ”bör denna dialog löpa parallellt med uppdragets arbete för att skapa ett förtroendefullt klimat som kan bidra till uppdragets framgång och förhindra en onödig förlängning av dess närvaro i Syrien”. Rapporten avgav följande varning: ”om uppdragets arbete avslutas efter en så kort tid kommer alla framsteg, även delframstegen, som hittills har gjorts att omintetgöras”. Det var sannolikt orsaken till att uppdraget avslutades, rapporten nedstades och att den till slut läckte ut. Vissa vill ha krig och regimskifte, oavsett vad observatörer eller folket i Syrien vill.

Efteråt kom en av observatörerna ut och sade:

Arabförbundet är helt misskrediterat genom att begrava sin egen observatörsgrupps rapport och genom dess vädjan till säkerhetsrådet. Det missade möjligheten att delta i lösningen av den syriska affären. Allt det kan erbjuda i framtiden kommer att vara värdelöst.²⁷

Detta rimmar illa med Achcars uttalande om den syriska regeringen vilja att acceptera och respektera en fredlig medling.

Achcar finner inget utrymme för att nämna oppositionens våld eller Arabförbundets rapport. Och han vill verkligen inte nämna att Wikileaks redan visat att USA stödde oppositionen redan innan president Obamas tillträdde,²⁸ eller hur USA endast har krävt eldupphör av den syriska regeringen och har blundat för oppositionens våld och krigsförbrytelser. Inte heller nämns den nya Wikileaks-publiceringen av Stratfor-mailen.²⁹

I ett e-postmeddelande skrivet i december 2011 fastställs att ”SOF-förband (förmodligen från USA, Storbritannien, Frankrike, Jordanien, Turkiet [SOF, Special Operation Forces, elitförband tränade för högriskuppdrag – *Ö ann*]) är redan på plats och utför rekognoseringsuppdrag och tränar oppositionsstyrkor”, och allt detta medan USA ”distanserade sig” från en bombkampanj eftersom det ”syriska luftförsvaret är ett mycket mer robust och mycket tätare, särskilt kring Damaskus och vid gränserna mot Israel” och det konstaterades att planen ”är att utföra gerillaattacker, mordkampanjer, försöka bryta ryggraden på de alawitiska styrkorna och framkalla en kollaps inifrån”. [*Alawiter* är en shiamuslimsk riktning, som det styrande skiktet i Syrien tillhör – *Ö ann*] Detta betyder att ”det finns inget behov av luftskydd och de förväntar sig f ö inte att dessa syriska rebeller ska marschera i kolonner”.

Stratfor-e-posten gör en annan uppseendeväckande kommentar. ”[USA-styrkorna] tror att USA skulle ha en hög tolerans för mord så länge de inte får alltför mycket publicitet.” Om det kan bli ”lagom stor mediauppmärksamhet för en massaker” då skulle USA, som ”redan är på marken. . . och utbildar oppositionen” finna det lättare att genomföra en bombkampanj som den de gjorde i Libyen vilket innebär ”hög tolerans för mord så länge det inte får alltför mycket publicitet”, och med det rådande tillståndet med medias totala undergivenhet inför västmakternas etablissemang är detta mycket troligt. USA:s våldsanvändning betraktas nästan

²⁶ Syria Accuses Qatar of Arming Rebels, *Defense News*, January 18, 2012.

²⁷ What you won't read in the Western and Arab media, *The Angry Arab News Service*, February 8, 2012.

²⁸ U.S. secretly backed Syrian opposition groups, cables released by WikiLeaks show, *Washington Post*, April 17, 2011.

²⁹ INSIGHT – military intervention in Syria, post withdrawal status of forces, *Wikileaks*.

alltid som ”konstruktiv,” medan de så kallade ”fiendernas” våldsanvändning (dvs. Syrien under al-Assad) är ”skändlig”.

Detta sista intressanta avslöjande från Stratfor-e-målet är daterat 7 december 2011. Det är drygt två veckor innan Arabförbundet skickade sin observatörsgrupp.

Varför nämner inte Achcar oppositionen bluffpropaganda, eller deras våld eller Arabförbundets rapport eller hur Stratfor-e-målet visar att USA planerat ”att utföra gerilla-attacker, mordkampanjer”?

Och allt detta leder till en katastrofal slutsats när Achcar avslutar sin intervju om Syrien genom att säga:

Var och en som inte är Bashar al-Assad-anhängare och motsätter sig hypotetiska vapenleveranser till de syriska rebellerna – i namn av ett idealistiskt engagemang för t ex icke-våld – bör rikta in sitt motstånd på de mycket verkliga och omfattande ryska och iranska vapenleveranserna till den syriska regimen för att förbli konsekvent.

Än en gång får vi höra att om du inte ”riktar in [ditt] motstånd på de mycket verkliga och omfattande ryska och iranska vapenleveranserna till den syriska regimen”, och vad Achcar kallar förblir ”konsekvent” – då är du ”Bashar al-Assad-anhängare”.

Det finns krav på konsekvens när det gäller att motsätta sig det våld och den politik som kommer från de väpnade rebellerna som tjänar det Amerikanska imperiets intressen. Det är inte ens krav på konsekvens för att få fakta rätt. ”Fokus” bör ligga på Iran och Ryssland som beväpnar den syriska regimen när den försvarar sig mot ett utlandsdirigerat uppror som använder civila byggnader som militäranläggningar för sina terrorist- och gerillaattacker, mord, tortyr och mycket mer. Även Human Rights Watch skickade ett brev till SNC i slutet av förra månaden och uttryckte sin ”oro över allt fler bevis ... på kidnappningar, användning av tortyr och på avrättningar utförda av medlemmar i den väpnade syriska oppositionen”. Återigen framkallar det ingen kommentar från Achcar.³⁰

Vad får då läsarna ut av Achcars ståndpunkt om Libyen och Syrien? Ett enda ”konsekventa” tema har jag hittat i Achcar ståndpunkt, det är att han är selektiv i hur han närmar sig och tillrättalägger det hela. Han ignorerar den våldsamma och kriminella aspekten hos det utlandsdirigerade upproret, och anser att alla som inte stödjer dem är diktaturanhängare. Han hävdar att vi måste sätta ”fokus” på brott och beväpning som görs av Amerikas fiender, och försöker även att beskriva detta som ett ”anti-imperialistiskt perspektiv”. Detta är en mycket udda position för en förment antiimperialistisk vänsterperson. Det står också i radikal kontrast till Noam Chomskys kommentarer till FN om ”Responsibility to Protect”-doktrinen, som konflikterna i Libyen och Syrien är en intim del av [*R2P* eller *RtoP* = ”Responsibility to Protect” dvs ”Ansvar att skydda” – *Ö anm*]:

Diskussionerna om R2P, eller dess kusin ”humanitär intervention”, störs regelbundet av rasslande skelett i garderoben: från historien och nuet.

Genom hela historien har det funnits några principer beträffande internationella angelägenheter som gäller rent generellt. En är Thukydides’ maxim att den starkare gör som den vill, medan de svagare drabbas som de måste. En följsats av det som Ian Brownlie** kallar ”det hegemoniska sättet att se på lagstiftning”: (“the hegemonial approach to law-making”): de mäktigas röst skapar prejudikat.

³⁰ Open Letter to the Leaders of the Syrian Opposition, *HRW*, March 20, 2012.

* *Thukydides* grekisk historiker och general. – *Ö anm*

** Sir Ian Brownlie brittisk advokat specialist på internationell lag och folkrätt. – *Ö anm*

En annan princip härrör från Adam Smiths^{***} redogörelse för politiskt beslutsfattande i England: politikens ”huvudarkitekter” – på hans tid ”köpmän och tillverkare” – såg till att deras egna intressen ”speciellt omhändertogs” oavsett hur ”smärtsamma” effekterna blev för andra, inklusive Englands folk – men i mycket högre grad de som utsattes för ”européernas barbariska orättvisor”, särskilt i det erövrade Indien, vilket var Smiths egen främsta angelägenhet.

En tredje princip är att så gott som varje användning av våld i internationella angelägenheter har rättfärdigats med hänvisning till R2P, inklusive de allra grymmaste. Bara som illustration, i sin vetenskapliga studie av ”humanitär intervention”, citerar Sean Murphy bara tre exempel mellan Kellogg-Briand-pakten^{****} och FN-stadgan: Japans angrepp på Manchuriet, Mussolinis invasion av Etiopien, och Hitlers ockupation av delar av Tjeckoslovakien, som alla åtföljdes av högt flygande retorik om det högtidliga ansvaret att skydda de lidande befolkningarna, och faktamässiga motiveringar. Det grundläggande mönstret fortsätter än idag.³¹

Achcar kommentarer om Libyen och Syrien står också i skarp kontrast till Chomskys klassiska verk *De intellektuellas ansvar*, där Chomsky för nästan 50 år sedan skrev att de ”intellektuella har förutsättningar att avslöja de styrandes lögnar [och deras papegojor i medierna], och att analysera handlingars orsaker, motiv och ofta dolda syften” och att ”den västerländska demokratin [erbjuder] tid och tillfälle att söka sanningen bakom den slöja av falskhet och förvrängning, ideologiska intressen och klasstänkande genom vilken nuets händelser framställs för oss.” Kort sagt, hävdar Chomsky övertygande att ”Det åligger de intellektuella att tala sanning och att avslöja lögnar”.³²

I stället för att avslöja, analysera, eftersöka och berätta sanningen som ligger gömd bakom den propaganda som fyllt medierna har Achcar tydligen accepterat och upprepat mycket av den.

Att motsätta sig upproren gör en inte nödvändigtvis till en anhängare av Gaddafi eller al-Assad, precis som de som motsatte sig Irakkriget inte blev apologeter för Saddam Hussein. Det räcker med att motsätta sig de väpnade upproren därför att de saknar folkligt stöd, och löper mycket stor risk att förvärja saken, vilket Vietnam, Rwanda, Kongo, Kosovo, Irak, Afghanistan, Libyen, Somalia, Jemen, Pakistan och nu Syrien kan vittna om.

Om man vill ”förbli konsekvent”, då ska man titta på inte bara de brott och orättvisor som begås av de olika diktaturena, oavsett om de stöds eller motarbetas av USA (eller hur mycket stöd de kan uppbringa), utan också på de som utförts av den väpnade oppositionen. När det gäller Gilbert Achcar om Libyen och Syrien är det svårt att tro att han gjort det, och kommit fram till de ståndpunkter och slutsatser han drar.

Översättning Börje Schellin

^{***} Adam Smith, skotsk 1700-tals filosof och nationalekonom som kallas liberalismens fader. – *Ö anm*

^{****} Kellogg-Briand-pakten en internationell icke-angreppspakt, uppkallad efter USA:s och Frankrikes utrikesministrar Frank Kellogg och Aristide Briand. Pakten undertecknades den 1928 i Paris och förband signatär-makterna att inte använda anfallskrig som ett medel att lösa internationella konflikter. – *Ö anm*

³¹ Statement by Professor Noam Chomsky to the United Nations General Assembly Thematic Dialogue on the Responsibility to Protect, July 23, 2009.

³² Noam Chomsky, [De intellektuellas ansvar](#), Stockholm 1967.